

Brita Forssblad

Min mormor Dagmar Smedin (f 1892) bodde på 1920-talet i ett liten lägenhet på nedre botten på Riddersviks gård tillsammans med sin man Hjalmar Smedin som arbetade som kamrer på Stockholms Stad och jag tror dom fick denna lägenhet som någon typ av tjänstebostad.

År 1923 föddes Brita, min mamma, som ett kärleksbarn till Dagmar och den dåvarande änkligen Sivert Andersson som ju också bodde på Riddersvik. Vad jag förstått ville Dagmar skilja sig och gifta om sig med Sivert, men eftersom Hjalmar kraftigt motsatte sig detta fortsatte deras äktenskap och Brita växte upp i tron att Hjalmar var hennes far.

År 1932 när Brita alltså var 9 år avled Hjalmar, men då hade Sivert gift om sig med Eleiza och Brita fick leva vidare i tron att Hjalmar var hennes far. I samband med Hjalmars död lämnade Dagmar och Brita Riddersvik och bosatte sig tillfälligt hos Dagmars föräldrar som också bodde i Hässelby.

Några år senare flyttade Dagmar och Brita till Svaludden (längst in i Brunnsviken) där dom fick hyra en lägenhet. Jag tror dom bodde där när Brita tog studenten och först då fick hon reda på att Sivert var hennes riktiga far.

Efter studenten arbetade Brita bland annat på jästfabriken i Rotebro och på något laboratorium på KTH och en vacker dag promenerade Brita på lunchen och mötte en för henne attraktiv ung civilingenjör. När dom hade passerat varandra vände sig båda om och deras blickar möttes för första gången. Det var Lars som hon sedan gifte sig med 1946 och levde ihop med i mer än 60 år.

Ganska snart, i mars 1947, föddes dottern Birgitta och familjen flyttade snabbt upp till Norrland där Lars jobbade på några kraftverksbyggen (Krokströmmen i Härjedalen och Pengfors utanför Umeå) som så kallad kontrollant, någon typ av platschef för byggena.

Livet däruppe var nog ganska tufft och isolerat för Brita, pappa jobbade mycket och dom bodde i små kraftverksbyar långt från civilisation. Men samtidigt knöt dom livslånga kontakter med pappas kollegor och fruar. Under tiden i Krokströmmen föddes jag (1949).

År 1953 flyttade familjen tillbaka till Stockholm och köpte en villa i Södra Ängby. Säljare var dåvarande VD för Folksam, Seved Apelqvist, vilket gladdade Dagmar oerhört. Hon arbetade nämligen som telefonist på Folksam och att hennes lilla dotter flyttade in i chefens gamla villa var stort för Dagmar.

I Södra Ängby föddes sedan Magnus (1954) och Helena (1957). Mamma förblev hemmafru och pappa inledde sin karriär på Dynapac där han blev vibreringsexpert och doktorerade senare i detta ämne.

När Helena började skolan runt 1963 sökte sig mamma ut i förvärvslivet och hamnade i folkbildningens område. Först på NKI-skolan och senare Hermods och Vuxenskolan. Hon var en driven organisatör och idéspruta och startade många populära studiekurser i bland annat barnuppfostran och ny matematik för föräldrar.

Efter pensioneringen fortsatte hon att tillsammans med Vuxenskolan ordna studiecirklar för äldre och populära bussresor runt om i Sverige med ett digert kulturellt program och ofta boende på folkhögskolor.

Mamma och pappa flyttade sedan 2005 ifrån Södra Ängby till en nybyggd lägenhet i Alléparken i Bromma där dom stormtrivdes. Pappa dog redan 2007 och mamma levde sen ensam ytterligare ca 8 år men var väldigt aktiv förutom dom sista 2 åren då hon drabbades av afasi och svårörlighet.

Mormor Dagmar var en fantastisk kvinna som alltid var närvarande i vår familj. Hon levde ensam hela livet tills hon avled 91 år gammal 1984. Hon levde under knappa förhållanden men hade förmågan att spara till livets glädjeämnen och hon var alltid glad och positiv trots att hon inte fick leva ihop med Sivert. Strax för sin död berättade hon för mamma att det inte gått en enda dag i hela hennes liv när hon inte tänkt på Sivert, men det var inget vi barn märkte. Hon var aldrig bitter och hon glädde sig i stället åt Brita och vår familj.

Trots att mamma aldrig fick någon kontakt med sin biologiske far och ganska sent med sina halvsyskon var hon heller inte bitter för. Hon nämnde väl någon gång på senare tid att hon kunde fått ett annorlunda liv tillsammans med er men hon hade ju en mor som älskade henne och fick en egen familj som upptog hennes liv till fullo. Hon uppskattade verkligen senare års kontakt hon fick med sina 'nya' släktingar och då kanske speciellt Kjell, Astrid och Monica som hon hade god kontakt med livet ut.

Så här i efterhand kan man ju tycka det är underligt att en biologisk pappa inte vill träffa sitt barn, men man får ju komma ihåg att det nu har gått 100 år sedan Brita föddes och synen på utomäktenskapliga barn har ju som tur är förändrats sedan dess.

Jag själv har ju bara träffat Sivander-slakten vid två släktträffar men jag känner ändå en samhörighet med denna sympatiska, arbetsamma och kreativa samling 'halv-släktingar' som jag fortsättningsvis hoppas kunna hålla kontakt med i någon form.

Johan Forssblad